

Hoewel de moed bij sommigen al ver te zoeken was (behalve bij Ruth natuurlijk) hadden we toch besloten verder te klimmen. En dan... net als ik aan het bedenken was op welke manier we een helikopter tot hier konden krijgen om hier weg te raken, begon de zon er stilaan door te komen. Op nog geen 5 minuten tijd was de lucht opgeklaard en begon de zon meer warmte te geven. Dit was echt zalig! Niet veel later kwamen we aan het laatste stukje voor de beklimming naar de top. Na een lekker banaantje te hebben geroosterd op ons vuurtje vertrokken we met een aantal voor het laatste half uur klimmen. Dit was echt niet gemakkelijk! Klauteren tussen soms metershoge rotsen, de ijzige wind die terug was gekomen... maar de top was in zicht en de omgeving echt prachtig. Eindelijk, na 4.5 uur klimmen, waren we boven! Na wat foto's genomen te hebben (als bewijsmateriaal), wat chocolade te hebben gegeten (om de goeie moed erin te houden en voor wat extra energie) vertrokken we terug naar beneden.

Foto van de groep op de top van de Tajumulco

Dit ging gelukkig veel vlotter. Hoewel iedereen minsten twintig keer was uitgeschoven zijn we toch allemaal heelhuids beneden geraakt. Door de slechte weersomstandigheden begon het al donker te worden toen we allemaal uitgewaaid en half gebroken een plaatselijk restaurantje binnen stapten. Na een hamburger met frietjes terug het busje in om eindelijk in ons bedje te kunnen kruipen. Wat een dag! 😊

En toen was het alweer maandag, start van een nieuwe stageweek. Omdat we reeds twee weken stage achter de rug hebben weten we al hoe de werking van het ziekenhuisje in elkaar zit, kennen we de dokters en de verpleegkundigen al en is ons Spaans er ook al op vooruit gegaan. Zoals verwacht werd deze stageweek dus een pak minder interessant. Je kan het je best voorstellen alsof je de hele dag naast je huisarts zit en de verschillende consultaties mee volgt. Het is niet dat er niets interessants meer te beleven valt, maar het nieuwe is er af 😊.

Wat wel interessant is, is de verschillende manieren van werken gadeslaan van de verschillende artsen. Zo werkten we maandag met dr. Rivas samen. Dit is iemand waar we echt graag met samenwerken. Hij vertelt zijn patiënten wat hij echt denkt: het kindje is ziek geworden door onvoldoende hygiëne, de patiënte van 15 jaar is nog veel te jong om al zwanger te worden, pas na een maand met de klachten tot hier in het ziekenhuisje komen is veel te laat enz..... Hij vertelt tegen de patiënten wat de meeste mensen hier wel denken maar niet durven zeggen. En dat is goed, dan bestaat er misschien een kans dat er in de toekomst dingen zullen veranderen. Gezondheid is hier namelijk niet hun hoogste prioriteit, maar dat zou het wel moeten zijn. Daarnaast is hij ook gewoon echt grappig, houdt van muziek en praat een beetje Engels 😊.

Om de dagelijkse sleur wat te breken hebben we gevraagd of we vrijdag, 9 maart, mee mochten, met een verpleegkundige, naar een aldea. Een aldea is een klein dorpje dat hoort bij het grote dorp San Miguel. Deze gehuchtjes liggen allemaal ver uit elkaar en meestal hebben ze hier nog niet veel voorzieningen. Ze leven er van wat ze zelf kweken en planten. Om 8 uur 's morgens vertrokken we met een taxi naar 'el Triunfo'. De taxi

hier is niet hetzelfde als een taxi in België. Het was zo een half uurtje rijden en onderweg stopte de taxichauffeur verschillende malen om een nieuwe passagier(s) mee te nemen. Hetgeen de taxichauffeurs verdienen is volledig afhankelijk van het aantal mensen die ze kunnen vervoeren. Er zijn dus geen limieten. Stel je voor, met 8 op de achterbank, met 3 op de voorste zetel en de chauffeur. Het was echt een belachelijk zicht!

Aangekomen aan het beginpunt van de aldea moesten we nog een eind stappen, de huisjes liggen namelijk ver uit elkaar verspreid. Het viel ons echt op hoe rustig het hier was t.o.v. het centrum van San Miguel. Maar de rust duurde niet lang. Toen we bijna aan het juiste huisje waren gekomen (hoe de verpleegkundigen dit weten is ons nog steeds een raadsel, er zijn namelijk geen straatnamen of nummers) moesten we van de verpleegkundige een stok vastnemen. Wanneer we de oprit van het huisje op zouden lopen gingen de honden ons aanvallen. En inderdaad, wanneer we onze eerste voet op het padje naar het huis zetten, hoorden we van overal honden blaffend naar ons toekomen. Gelukkig trokken de verpleegkundigen de kop en sloegen zij de honden voor ons af en ook de moeder des huizes kwam ons al snel te hulp. De 2 verpleegkundigen halen een draagbare weegschaal uit dat via een touw aan een baar bevestigd wordt. Ze wegen het kindje, dat net zoals bijna alle kindjes hier ondervoed is. Ze geven pakjes vitaminen aan de moeder en zeggen dat ze binnen 2 maand terugkomen. Dat was het. Ze wijzen niet op de mogelijke consequenties, tonen niet eens voor hoe je eten moet klaarmaken ofzo. We zijn langer onderweg geweest dan het bezoek duurde. Daarna wandelden we naar het lokale gezondheidspostje, een erg primitief ding. Hier werkt er 1 verpleegkundige, ook hij had echter geen vitaminen meer, we zouden het moeten doen met wat we hadden.

Foto bij de familie waar we ontvangen werden.

We vertrekken naar het tweede gezin. Hier wogen ze het kindje zelfs niet meer, ze gaven gewoon de vitaminen af. Wanneer we willen vertrekken steekt de moeder ons nog een zak pruimen in de hand, de verpleegkundigen nemen dit graag aan. Raar toch, ze zitten met ondervoede kinderen maar geven ons dan wel een zak pruimen mee en het zou heel erg onbeleefd zijn geweest moesten we deze geweigerd hebben. Guatemala.... Terwijl we aan het wachten zijn op een taxi die daar toevallig passeert en ons wilt meenemen geven we onze koekjes af aan twee kindjes die aan de overkant van de straat zitten en ons al een tijdje volgden.

Zaterdag, weekend! Toch voelde het niet echt zo. We wilden graag de stad San Marcos bezoeken en er inkopen doen in een supermarkt. Maar hiervoor moesten we al om 5u opstaan, de bus zou rond 6u vertrekken. De chickenbussen zijn oude schoolbussen uit Noord-Amerika, herkenbaar aan de kleurigheid en de ayudante (helper) die op het dak klimt om je rugzak te pakken, geld te innen en de bestemming omroept. De

tweedeklas-bussen mogen dan wel weinig beenruimte bieden, saai is het nooit, met kakelende kippen, oorverdovende muziek en verkopers van wonderlijke medicatie, snacks en dergelijke. Aangezien we in het hooggebergte zitten, de wegen niet altijd geasfalteerd zijn en hij stopt om iedereen overal mee te nemen deden we er drie uur over. We hadden de grootste verwachtingen bij de stad maar dit bleek al snel een enorme tegenvaller te zijn. San Marcos is een vuile, karakterloze stad. Er is maar weinig te zien en ook de supermarkt, dé reden waarom we ernaar afgezakt waren was een teleurstelling. Een oude taxichauffeur bracht ons naar het nabijgelegen stadje San Pedro. Hier hadden we meer succes. Er hing een bruisende sfeer en we troffen er een grote markt aan waar je echt alles kon vinden. Het maakte onze dag direct goed. En alsof dat nog niet genoeg was kwamen we op onze weg ook nog eens Pollo Campero tegen. ZALIG!!

Daarna volgde lazy Sunday. Lekker uitslapen, op't gemakske opstaan, eten, skypen (toen werkte er gelukkig nog 1 van onze laptops) ...

(Wordt vervolgd)

